

тежки и по-безпокойни дни. Най-малката непредвидливост, най-малката грѣшка можеха да бѣдатъ сѣдбоносни за винаги. Какво мислѣха да правятъ съ българитѣ надменнитѣ кръстоносци? Какъ щѣха да се отнесатъ съ тѣхъ? А ромеитѣ? А венгритѣ?

Царѣтъ тежко въздѣхна и се отби въ новата черква, която строеха срещу Свети Димитъръ, на другия брѣгъ на рѣката, въ подножието на Царевецъ.

Като видѣ царя, Сеславъ остави стенописа си и излѣзе да го посрещне.

— Нѣщо ново, царю честити? — попита той бавно и тихо.

— Нищо ново, Сеславе. Видѣхъ сина ти у дома. Хубавъ момъкъ е станалъ. Хайде сега покажи картинитѣ си. Водя двама нови живописци да ти помагатъ: Грозданъ и Стефанъ.

Царѣтъ влѣзе въ недовършеното здание. Не стигаха пари за да се измаже отвѣнъ и да се построи камбанарията. За сега Сеславъ и нѣколцина други живописци работѣха вътрешната украса. Калоянъ внимателно почна да разглежда започнатитѣ стенописи.

Цѣлиятъ таванъ и сводеветѣ бѣха нарисувани съ дребни картини, които представляваха разни събития изъ живота на всѣки светецъ отъ календара. Мѣченици падаха подъ ножа на невѣрници, архангели разперваха бѣлоснѣжни криле... Едри мраморни стълбове подпираха сводеветѣ, лози дълбаеха въ блѣскавия камъкъ на капителитѣ нѣжнитѣ си листи. Сеславъ работѣше малкитѣ икони около иконостаса.

Калоянъ похвали труда му, и като остави тамъ двамата нови живописци, се отправи къмъ Свети Димитъръ. Самъ, безъ стража. Той обичаше да ходи така, да срѣща граждани и селяни, дошли отъ околността за пазара, да ги разпитва, да учи отъ самия изворъ за нуждитѣ и болкитѣ на народа си.

Въ Свети Димитъръ нѣмаше никой.

Само нѣколко слабо трептящи воцѣненици освѣтяваха